

**Натисніть тут, щоб
купити книгу на сайті
або замовляйте за телефоном:
(0352) 51-97-97, (067) 350-18-70,
(066) 727-17-62**

Надія Гуменюк

ЗУСТРІЧ НА БОСОМУ МОСТУ

Якби не Радик Буслик та рудий Боніфацій,
то, цілком ймовірно, це таємниче підземелля
у передмісті ще й досі ховало б від людей скарб,
захований у ньому багато років тому.
Але ж і кіт, і хлопчик та його друзі — такі
непосидючі, кмітливі й допитливі!
Та й сміливості їм не позичати. Бо, погодьтеся, далеко
не кожен насмілиться спуститися у підземелля,
де не лише цікаво, але й дуже небезпечно.
Весела пригодницька історія, написана
Надією Гуменюк, не залишить байдужими
маленьких мрійників і шукачів пригод.

*Охороняється законом про авторське право.
Жодна частина цього видання не може бути відтворена
в будь-якому вигляді без дозволу видавництва.*

«Навчальна книга — Богдан», просп. С. Бандери, 34а, м. Тернопіль, Україна, 46002.

«Навчальна книга — Богдан», а/с 529, м. Тернопіль, Україна, 46008.

У випадку побажань та претензій звертатися:

т/ф (0352) 520 607; 520 548 office@bohdan-books.com

Інтернет-магазин «НК Богдан»:

www.bohdan-books.com mail@bohdan-books.com

т. (0352) 519 797, (067) 350 1870, (066) 727 1762

Електронні книги: www.bohdan-digital.com

Гуртові продажі: т/ф (0352) 430 046, (050) 338 4520

м. Київ, просп. Гагаріна, 27: т/ф (044) 296 8956; (095) 808 3279,
nk-bogdan@ukr.net

Інтернет-магазин «Дім книги»: dk-books.com

т. (067) 350 1467; (099) 434 9947

І. БОНІ ТА ПІДЗЕМНА РІКА

1

— **А** чого це ви, Радиславе Євгеновичу, підкрадаєтесь до шафки так тихесенько, як Мурчик до сала?

На порозі — Даринка: голос суворий, очі примружені, брови в один шнурочок зійшлися, руки у боки — ну точнісінько як бабуся Гапа. Щоправда, Галина Павлівна (звідси й бабусине учительське прізвисько — ГаПа) такою суворою буває лише перед своїм 4-А, бо, каже, якщо тридцятьом вітрогонам в одному класі дати волю, то урок перетвориться на ураган. А от Даринка...

Радик поспіхом зачинає дверцята. З бокової полицки, на якій лежить домашня «швидка допомога» з пігулками і настоянками, випадає якась картонна коробочка. Але класти її на місце вже ніколи. Радик блискавично підіймає упаковку з підлоги, запахає у кишеню джинсів над правим коліном і повертається до сестри.

— Та от... зайшов на хвилинку води попити...

— На хвилинку?! Ану роздягатись, умиватись і — за уроки!

— Я вже робив...

— Але не зробив!

— Тільки англійська залишилася.
— От і берися за англійську.
— Я увечері...
— Не відкладай на вечір те, що можна зробити вдень!

— О, починається! «Хто рано встає, тому Бог дає... Хто першим встав, той штани вбрав... Хто пізно ходить, той сам собі шкодить... Зробив діло — гуляй сміло...» А вчора по телевізору казали, що дітям треба більше бувати на свіжому повітрі!

— А ти широко відчини кватирку, напусти в кімнату свіжого повітря й зачини її щільненько, щоб воно не втекло. І тоді дихай, дихай...

— Ой як смішно! Зараз лусну...

— Перекажеш мені текст із англійської, тоді й побачимо, хто сміятися буде.

— Ти не мама, не командуєш...

— Я — твоя старша сестра. І поки мама на роботі, повинна дивитися за тобою.

— Дивися краще на свого Юрасика-любасика!

Радик радісно махає рукою Даринчиному однокласникові, який виставив із дверей кімнати чорняву голову з короткою стрижкою-їжачком, і стрімголов кидається до виходу.

— Чао-какао, Юрчику-мурчику і Даринко-перчинко! Адью, голуб'ятка!

Клацнув замок вхідних дверей. Щось прокричала за ними Даринка. Одначе Радик уже мчав сходами. Аж на підвір'ї відчув, як пече поспіхом змазане йодом коліно. Закотив штанину — так і є,

знову виступила кров. Добре, що Даринка не помітила, а то б точно не випустила його з дому. Вона ж бо так любить грати роль вчительки або медичної сестри! Нагнувся зірвати листок подорожника, щоби прикласти до рани, аж тут щось як-а-ак ухопить його за джинси біля коліна. Від несподіванки Радик аж скрикнув і щосили дригнув ногою.

— Ня-а-а-ав, — ображено запротестував нападник, який спочатку злетів у повітря, розпушив хвоста, мов розпустив парашута, а тоді м'яко приземлився на всі чотири лапи.

— Боні?! — здивувався Радик. — Відколи це ти почав на людей нападати?

Рудий Михайликів Боніфацій з п'ятдесятої квартири дивився на Радика круглими палаючими очима й, здавалося, знову готувався запустити гострі кігті у його штани.

— Тю на тебе, Боніфацію! Я тобі й ковбаску, й рибку з дому ношу, пряниками тебе пригощаю, від Мухтара захищаю, а ти мене — гострими пазуриськами. Ну, постривай, котику-муркотику, прийде ще коза до воза сіно смикати. Я тоді пригадаю, як ти на мене нападав.

Радикпригрозивкотовікулакоміпобігдохлопців. А Боніфацій на те нуль уваги і фунт зневаги. Зберігаючи коротку дистанцію, він ліниво, але наполегливо поплентався за Радиком. Таки чудний якийсь сьогодні, цей вічно флегматичний, дуже незалежний і, здавалося б, геть байдужий до проблем роду людського кіт.

Гра у футбол розладналася. Поки Радик-воротар коліно йодом на кухні змазував і з Даринкою сперечався, хлопці від гасання з м'ячем до піжмурок перейшли.

*Летів лебідь до долини,
Сотав нитку із хмарини.
Як всю хмару розсотав,
То на озеро упав.
Плюсь-плюсь-плись –
Ти жмурись!*

Позеленений травою вказівний палець Славка впирається в Антонові груди. Антон відвертається і кривиться як середа на п'ятницю — йому не хочеться жмуритися.

— Твоя жмурилка неправильна, — підступає він до Славка. — Чому це я і вчора жмурився, і сьогодні маю?.. Що я вам — якийсь цап відбувайло?

— Хіба ж я винен, що на тебе останнє слово припадає? — заводиться Славко. — Все чесно. Чесно-пречесно. А якщо не хочеш із нами гратися, то так і скажи.

— Думаєш, не знайдеться кому жмуритися? Ще й як знайдеться! Починай жмурилку заново, але Антона обминай — хай він сам від себе ховається і сам себе шукає! — підтримує Славка Михайлик.

Антон ображено мовчить. Він не хоче жмуритися. Нунехоче — і край! Але ще більше боїться залишитися поза грою та дворовою ватагою. Раз уже таке було... А кому, скажіть, цікаво гратися без друзів? Та й хіба

то гра? Придумали ж таке: сам від себе ховайся, сам себе шукай...

— Та гаразд уже, гаразд, — зрештою зітхає, приречено відвертається і затуляє очі долонями Антон. — Ховайтеся.

— Добре очі заплющ, не коси, не підглядай, не махлюй! Знаю я тебе, знаю! — кричить Славко і перший вихором вилітає із дворового спортивного майданчика.

За Славком умить і хлопці розбігаються навсібіч. Лови вітра в полі! Навколо новенької дев'ятиповерхівки, в якій вони торік оселилися, багато простору та схованок. Дім збудовано на місці старого особнячка, що донедавна самотньо доживав віку на високому пагорбі серед такого ж старого здичавілого саду. Місцеві старожили кажуть, що колись у ньому мешкав священик. Після війни церкву, в якій правив отець Мирослав, закрили, а настоятеля храму відправили аж на Колиму. Вислали його на десять років. Звідти він уже не повернувся... На чужині померла й дружина. Лише їхня єдина донька Соломія через роки повернулася до рідного дому. Прожила вона самотньо і недовго. Після її смерті місцева влада тимчасово поселяла в будиночку спеціалістів, які приїжджали до міста на будівництво великого заводу. З часом будиночок геть занепав. Кілька років з'яв вибитими вікнами, аж поки сюди, в передмістя, не добралися міські новобудови.

Радик завернув за ріг будинку. Звідти порослі кущами схили пагорба збігають униз, до річечки Яровиці. Кажуть, що колись вона була глибокою,

повноводною з чистою мов сльоза водою. Та після того, як якась погана жінка висипала у неї сміття і осквернила її воду, річка почала хворіти, забруднюватися, висихати. А потім що тільки не скидали і не зливали в хвору Яровицю! Тепер від неї залишився тільки ось цей потічок, який новосели багатоповерхівки збираються розчистити. Зразу за дерев'яним містком, перекинутим через Яровицю, починаються густі зарості ліщини та вільхи. Під час цьогорічної літньої спеки річечка зовсім пересохла. На щастя, вчора випав рясний дощ, і Яровиця знову наповнилася, ніби горнятко чаєм, теплою рудуватою водою.

Радик стрімголов збіг із пагорба. Мав намір заховатися на другому березі Яровиці, але передумав: місток опинився під водою, вбхід іти — мало не до колін буде. Тож чкурнув під густий куц бузку біля пагорба. Тільки-но причаївся, аж тут хтось шкряб-шкряб-шкряб за джинси... Радик підскочив як ошпарений: до ноги знову безцеремонно добрався Боніфацій. Може, цей котисько — вампір, що вловив запах крові з розбитого коліна? А може, він... сказився? Цього ще бракувало! Колись Віталіка вкусив бездомний собака, то йому місяць робили болючі протисказові уколи.

— Та відчепися ти, навіжений! Тебе що, Антон послав, щоб ти мою схованку вивідав? У-у-у, рудий шпигун...

Боні блиснув зеленими очиськами, облизався і з голосним нявканням кинувся до Радика.

— Ря-а-а-а-туй-те! — Радик відштовхнув kota і помчав до будинку. Але за хвилину згадав про гру в хованки і повернув назад, збокував до велетенської верби під пагорбом. Крона старезного дерева давно вже трималася лише на оболонці, покритій потрісканою шорсткою корою — середина стовбура з роками струхлявіла, обсипалась, її видули вітри, вимили проливні волинські дощі. Тепер велике дупло верби — наче затишне шатро, в якому могли вміститись одразу двоє, а то й троє хлопчаків.

Ще кілька кроків — і Радик заховається у вербі. І хай тоді Антон спробує знайти його!

— Ня-а-а-а-у-у-у... — почулося ззаду.

Ну й котисько: де не посій, там вродиться. Петляє-блукає, вистежує. О-о-о, зараз вчепиться у кросівки. Радик шарпнувся вбік і тієї ж миті покотився у глибоку продовгувату яму, наче викопану екскаваторним ковшем. Звідкіля це вона взялася? Він же недавно тут грався — місце було рівне. Хотів підвестись, але раптом зі жахом відчув, що ноги входять у пісок так легко, як ложка в картопляне пюре.

— А-а-а! — закричав хлопець, падаючи у прірву.

— Ня-а-а-а-у-у-у! — розпачливо пролунало вслід за його криком.

Г-г-г-гах!!! Плюсь... Плюсь... Ш-ш-ш-ш-ш-ш... Ш-ш-ш-с-с-с... Це слідом за Радиком і Боніфацієм посипався пісок із країв провалля, за які вони намарне намагалися захопитися. На місці падіння здійнявся жовтувато-сірий фонтан. І все стихло.